

## NOTA NAAR AANLEIDING VAN HET EINDVERSLAG

van de commissie van rapporteurs voor het ontwerp van wet tot wijziging van de regelen met betrekking tot het geding in cassatie. (Ingezonden 24 mei 1963.)

Gaarne voldoet de ondergetekende aan het verzoek van de commissie van rapporteurs tot het geven van schriftelijk bescheid op de vragen, gesteld in het eindverslag.

Ofschoon de ondergetekende verwacht dat de voorgestelde regeling, wet geworden, zal leiden tot enige toeneming van het aantal civiele cassatieprocedures, zal dit naar zijn mening nauwelijks leiden tot toeneming van de gemiddelde duur en de gemiddelde kosten van een procedure. Het aantal zaken, waarin beroep in cassatie wordt ingesteld, is nl. relatief zó gering (het totale aantal met een dagvaarding aanvangende zaken, bij de burgerlijke rechter aangebracht, belooft jaarlijks ongeveer 90 000, het totaal aantal civiele cassatiezaken ongeveer 100), dat, zelfs al zou de vermeerdering van het aantal cassatiezaken tengevolge van de onderhavige regeling 50 pct. bedragen — hetgeen meer is dan de ondergetekende verwacht — de invloed van die vermeerdering op de gemiddelde duur en de gemiddelde kosten van een civiele procedure verwaarloosd kan worden. Aangezien het hiermede verband houdende bezwaar, door vele leden veronderstellenderwijs geopperd, naar de mening van de ondergetekende derhalve niet aanwezig is, ziet hij dus ook geen reden om het op te heffen of te verminderen, daargelaten dan nog de vraag, welke mogelijkheden de regering daartoe ten dienste zouden staan.

Sommige leden die, zij het niet op alle door de ondergetekende aangevoerde gronden, zich kunnen verenigen met de schraping van de aanvankelijk in het ontwerp opgenomen mogelijkheid van cassatie wegens schending van vreemd recht, stelden de vraag of het niet mogelijk ware geweest schending van *geschreven vreemd* recht als cassatiegrond in het ontwerp op te nemen. Naar aanleiding van deze vraag zij in de eerste plaats opgemerkt, dat het niet zeer consequent zou zijn geweest, in een ontwerp, dat enerzijds voor het Nederlandse recht, voor wat de cassatiegronden betreft, het onderscheid tussen geschreven en ongeschreven recht als onbevredigend doet verdwijnen, anderzijds dit onderscheid op te nemen voor de schending van vreemd recht. Overigens zouden dezelfde bezwaren, welke deze leden erkennen voor wat betreft de invoering van onbeperkte cassatiemogelijkheid wegens schending van vreemd recht, zich — zij het dan in enigszins beperkte mate — eveneens voordoen bij het invoeren van de door deze leden voorgestane cassatiemogelijkheid wegens schending van geschreven vreemd recht. De ondergetekende wijst er op, dat ook het geschreven vreemde recht niet gekend kan worden louter uit de tekst der wet, maar dat men, om een juist beeld te hebben van het recht van een bepaald land, ook thuis moet zijn in de jurisprudentie, de rechtsgeleerde literatuur en de wijze van wetsinterpretatie in dat land, om nog te zwijgen van kennis van de taal, de wets- en rechtshistorie en de verdere factoren welke bij de wetsinterpretatie een rol spelen.

*De Minister van Justitie,*

A. C. W. BEERMAN.